

1999. április 3-án születtem. Azon a napon, amikor lebombázták az újvidéki Szabadság-hidat. Apukámnak még a kórházig sem volt egyszer? eljutnia a bombariadók kells közepén. Szopizni az óvóhelyen tanultam, esténként sötétben fürdettek az áramkimaradások miatt. Igyekeztem jól viselkedni, nem vonyítottam, csöndben szemléltem a tévét, az olajfinomító bombázását, nagyanyám aggodalmát, hogy kifagy a mélyh?t?. Csoda, hogy anyukámnak ilyen körülmények között nem apadt el a teje, hogy mindig türelmesen énekelgetett, mesélt nekem egy szebb világról.

Nagyapám vigyázott rám 2000. október 5-én, mert anyuék ünnepelni mentek. A f?téren örültek a Buldózer-forradalomnak. Boldogok voltak, hogy lemondott Miloševi?, hogy az ellenzéki átvette a hatalmat. Anyukám és apukám is értelmiségi emberek, egyetemi végzettség?ek. Gondolták, hogy majd jobb lesz, hogy nem 70 német márka lesz a fizetésük.

El is kezd?dött valami. Lett szabad sajtó, demokrácia...

Nem sokáig tartott. Megszületett az öcsém is közben, apukám alig láttuk, két munkahelyen is dolgozott, anyu igyekezett spórolni, mindenr?l lemondtak, csak hogy nekünk meglegyen mindenünk. Nem voltunk követel?z?ek, vigyáztunk a dolgainkra, szorgalmasan tanultunk, nem volt ránk panasz.

Ahogy agyilag is okosodtunk, egyre jobban beleláttunk a körülöttünk zajló eseményekbe. A fizetéslevonásokba, az áremelkedésekbe, az egyre nehezebb megélhetésbe. Szüleinket még kevesebbet láttuk. Anyu a munkaideje után hetente többször Magyarország felé vette az irányt, hozta a vajkrémet, a kutyakaját, a Milka csokit, a mama pedig a piacon árulta ezeket. Apu egyre gondterheltebb lett, egyre kiábrándultabb. Többször hallottam ?ket beszélgetni arról, hogy hogyan tudják majd el?teremteni a pénzt az új tornacip?kre, az új nadrágokra, a buszjegyekre, a tankönyvekre. Szégyellték magukat, hogy két értelmes ember nem tud eltartani két értelmes gyereket a saját fizetéséb?l. Hiába segítettek a nagyszül?k, ahol tudtak, a szégyenérzet megmaradt.

A választás napján tizenhét éves és háromszázhatvannégy napos vagyok. És csalódott. Anyukám Ausztriában van, egy id?s, magatehetetlen nénire vigyáz. Magyarul: szart pucol, hogy nekünk megkeresse az egyetemre valót. Skype, messenger, viber anyukám van. Apukám is

Közzétette: Szerkesztő
2017. április 03. hétfő, 21:42

Ausztriában van, egy gyárban cipeli a dobozokat. Skype, messenger, viber apukám van. Ránk a mama f?z, mos, takarít. ? sem így képzelte nyugdíjas éveit. Mi itthon maradtunk, itthon fejezzük a sulit. Itt vannak a barátaink, itt a szobánk, itt a szerelmünk.

A szüleim most Ausztriából mesélnek egy szebb világról. Egy olyan világról, ahol majd együtt leszünk, ahol majd minden jó lesz. A 18. születésnapom nem ezzel az állammal képzeltem el. Nem ezekkel a politikusokkal, akik a születésem idején is politizáltak. Úgy néz ki, rossz id?ben születtem, rossz helyre.

Kép: Corax - Danas

Egri Emma - egriemma.blogspot.rs

{module [160]}

{nomultithumb}